

“คู่มือเลี้ยงลูกที่อ่านแล้วทั้งสะท้อนใจและให้แง่คิดอย่างลึกซึ้ง
ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย ตรงไปตรงมา
และมุมมองที่จริงจังจากกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นจริง
สำรวจพาเราเข้าไปสำรวจพฤติกรรมและจิตใจของเด็ก
ที่เติบโตมาอย่างผิดเพี้ยน พร้อมชี้ให้เห็นว่า
อะไรคือสัญญาณเตือนจากลูกที่รุนแรง
ความรักเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ
หากขาดวินัย การสื่อสาร และการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม
หนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่แค่การสอนให้ลูกเป็น ‘เด็กดี’
แต่ยังเป็นกระจกสะท้อนให้พ่อแม่รู้จักตัวเองมากขึ้นด้วย”

– ดร.ตฤณห์ โพธิ์รักษา

“หากเปรียบเทียบคนหนึ่งเป็นผลผลิตจากต้นไม้ของสังคม
หนังสือเล่มนี้สำรวจว่า ดินแห่งความรุนแรง
น้ำแห่งการละเลยทอดทิ้ง และอากาศแห่งความผิดปกติทางจิตแบบใด
ซึ่งแปรเปลี่ยนดอกไม้ที่มีรอยยิ้มให้มีจิตใจอันมืดดำ
และกระทำต่อมนุษย์ด้วยกันอย่างโหดร้ายเกินจินตนาการ

แล้วเมื่อเราเข้าใจสารตั้งต้นของฆาตกรคนหนึ่ง
เราและคนในสังคมก็จะช่วยกันแก้ไขปัญหานั้นที่ต้นตอ
โดยไม่รอให้เกิดดอกไม้ที่เรียกว่า ‘ฆาตกร’ อีกต่อไป”

– ฟาโรห์ จักรภัทรานน

“หนังสือเล่มนี้ทำให้เราเรียนรู้อะไรหลายๆ อย่างจากฆาตกร”

– X ดากานดำ

“หนังสือทราุใครมที่บอกเล่า

มากกว่าพฤติกรรมโหดเหี้ยมของฆาตกร

แต่พาคนอ่านซุดคัยลึกลงไปถึงต้นตอที่สร้างปิตาใจคน”

– @linpping

“สรัจักรถ่ายทอดเรื่องราวหนักๆ น้อย่างยอดเยี่ยม ลุ่มลึล

และไม่ตดลีน เป็นหนังสือที่ทุกคนควรได้อ่าน

เพื่อสำรวจจิตใจของตัวเองให้ลึลยิ่งขึ้น”

– X Ranse: แอคเก่าโดนลบ

“หนังสือเลียงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร ทำให้เรารู้ว่า

‘คนบางคน...รู้หน้าไม่รู้เลียง คนบางคน...รู้เลียงไม่รู้ใคร

คนบางคน...รู้ว่าใครแต่ไม่รู้ใจ จิตมนุษย์นี้ไซรัยากแท้หยั่งถึง’

พึงระวังไว้...พวกคน (ไม่) รู้ใจใกล้ๆ ตัวคุณ”

– X Panda

prism
บริษัท

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

สรจักร

เขียน

ทดลองอ่าน

การอ่านดีอย่างไรสำหรับสังคม

คำนำสำนักพิมพ์

“ครอบครัว” คือบ้านหลอมแรกที่สร้างและสอนการใช้ชีวิตให้กับมนุษย์ ตั้งแต่ก้าวแรกจนนำไปสู่ก้าวแห่งการเติบโตในเส้นทางที่แตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่าการเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมภายนอกถือเป็นอีกตัวแปรที่สำคัญในการบ่มเพาะจิตใจและร่างกายของเด็กคนหนึ่งก่อนจะกลายมาเป็นพลเมืองในสังคมที่กว้างใหญ่

ระหว่างเส้นทางในการเติบโตเชื่อว่าทุกคนจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมหรือสั่งสอนด้วยการใช้เหตุผลและผลในมุมหนึ่งของสังคมภายนอกที่เราไม่อาจสัมผัสสังขยงคงมีการเลี้ยงดูที่ใช้พฤติกรรมรุนแรงเกินกว่าที่เราคาด แต่จะดีกว่ามั๊ยหากเราเริ่มด้วยการปลูกฝังเมล็ดพันธุ์ที่ดีให้กับพวกเขา เพราะบางครั้งจุดแตกหักอาจไม่ได้เกิดจากปัญหาใหญ่ๆ แต่มันอาจเป็นจุดเล็กๆ ที่บ่อนทำลายได้มากกว่าที่เราคิด

เลี้ยงดูอย่างไรไม่ให้ป็นฆาตกร เป็นผลงานชิ้นสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุหลักๆ จากการอบรมเลี้ยงดู ทั้งพฤติกรรมของคนในครอบครัว บังคับภายนอกที่เราไม่อาจควบคุมจนก่อให้เกิดปมปัญหาในใจ จากปัญหาที่คิดว่าเล็กน้อยค่อยๆ ทับถมกันก่อนกลายเป็นภูเขาสูงที่สร้างตัวตนอันชั่วร้ายที่กลายเป็น “ฆาตกร” ในจิตใจของผู้ถูกระทำ

การได้เรียนรู้จากกรณีตัวอย่างของหนังสือเล่มนี้ซึ่งล้วน
เคยเกิดขึ้นจริง อาจช่วยเราป้องกันไม่ให้เกิดอันโหดร้ายเกิดขึ้น
ซ้ำรอยได้อีกครั้ง

prism
บริษัท

ทดลองอ่าน

คำนำผู้เขียน

ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา คนจำนวนไม่น้อยมีประสบการณ์ฆาตกรรมในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนชั้นกลาง : ยิง เผา แทงด้วยมีด วางระเบิด ขับรถชน วางยาพิษ บีบคอ และอื่นๆ นำมาซึ่งความตายของพี่น้องพ่อแม่ ญาติหรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งในบรรทัดฐานของสังคมถือเป็นสิ่งต้องห้ามชั่วร้ายถึงที่สุด ผู้กระทำความผิดจึงต้องมีแรงบีบบังคับสูงใบบางประการที่ควรแก่การศึกษา

และแน่นอน สิ่งที่ต้องตระหนักคือว่า ไม่มีสูตรสำเร็จใดๆ ที่จะใช้อธิบายแบบสรุปรวบยอดถึงต้นตอปัญหา หนทางเดียวที่เราจะเข้าใจฆาตกรได้ ก็ด้วยการศึกษาอย่างเป็นระบบ การเรียนรู้เหตุฆาตกรรมในอดีตที่ผ่านมา มองสาเหตุของปัญหาในมุมมองทั้งกว้างและลึก มิใช่เพียงแค่ “เป็นฆาตกร เพราะสันดานชั่ว” เหมือนกับที่ใครบางคนเคยสรุปแบบมักง่ายว่า “คนจนคือพวกชั่วร้าย”

การรับรู้ปัจจัยที่เกี่ยวข้องย่อมช่วยให้เราหาแนวทางป้องกันปัญหาที่อาจเกิดได้แต่เนิ่นๆ และยังเป็นอุทาหรณ์เตือนใจให้กับใครก็ตาม ที่หลงทางสร้างเงื่อนไขอันเลวร้ายให้เกิดในจิตใจที่สับสนและมีมติดบอดของฆาตกร

และเพราะศึกษา จึงได้มีศาสตร์หลายแขนงอุบัติขึ้นในโลก

เช่น อาชญวิทยา (Criminology) วิชาว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม (Victimology) อาชญาพฤतिकกรรม (Criminal Behavior) นิติวิทยาศาสตร์ (Forensic Science) นิติมนุษยศาสตร์ (Forensic Anthropology) นิติเวชศาสตร์ (Forensic Medicine) จิตวิทยาอาชญากรรม (Criminal Psychology) ฯลฯ และเกิดความรู้ความเข้าใจธรรมชาติของการฆาตกรรมมากขึ้น เช่น พบว่าเหยื่อมีส่วนกระตุ้นให้เกิดฆาตกรรมในบางกรณี รับรู้จากการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบว่าเครื่องมือที่ใช้ประกอบการฆาตกรรมมีมากมายเหมือนกับจินตนาการที่ไม่มีสิ้นสุดของมนุษย์นอกเหนือจากสิ่งที่เรารู้จักดี เช่น ปืนสั้น ปืนยาว ปืนพก มีด ขวาน

ของเหล่านี้และอื่นๆ ถูกใช้โดยมนุษย์เพื่อฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ในชีวิตจริง ไม่เคยมีรายงานการทำฆาตกรรมโดยใช้ที่วางเทียนเหมือนในหนัง สิ่งที่สวยงามอย่างนั้นเป็นที่นิยมน้อยกว่าสิ่งสามัญรอบตัวคุณ ผมเคยเห็นรายงานผลคดีที่ฆาตกรใช้มีดอีโต้ ดาบขนาดใหญ่ที่เจาะน้ำแข็ง ดาบปลายปืน ค้อน ทุญแจปากตาย ไขควง ชะแลง ไม้หน้าสาม กิ่งไม้ ด้ามจับแม่แรง ซีเมนต์บล็อก ไม้เท้าแขน ขาปลอม เสาดึง

โลหะ แป้น้ำ ก้อนหิน เข็มขัด เนกไท กางเกงขายาว เชือก
เชือกผูกรองเท้าหุ้มข้อ ถุงเท้ายาว ผ้าเช็ดตัว และโซ่...

ใครที่ได้อ่านหนังสือทางการแพทย์ที่เกี่ยวกับอาชญาวิทยา
ชื่อ *The Medicolegal Investigation of Death* แต่งโดย
นักพยาธิวิทยา 2 คนคือ Werner U. Spitz และ Russell S.
Fisher ซึ่งเป็นแบบฉบับมาตรฐานของโลกเล่มหนึ่ง จะได้
เห็นภาพคนถูกยิง ถูกแทง ถูกแขวนคอ ถูกตีด้วยกระบอง
กินยาพิษ ศพที่ยับเยิน ถูกตัดศีรษะ ถูกตัดแขน - ขา
ถูกถลอกหนัง จมน้ำตาย ถูกบีบคอ ถูกยัดตัว ถูกบด ถูกเผา
ไหม้ ถูกตากแห้ง ทำมัมมี่ และเสียชีวิตอย่างไม่อย่างทราught

แต่สิ่งที่น่าสลดที่สุดอยู่ในบทที่ 18 ว่าด้วยการสืบสวน
การตายผิดปกติในเด็ก ภาพประกอบเนื้อในคือภาพเด็กแรกเกิด
ถูกแทงหลายๆ ครั้งจนตาย หนึ่งในผู้ร่วมงานในการเขียนบทนี้
ก็คือ Dr. James T. Weston เขาเรียกการฆาตกรรมเด็กและการ
ฆาตกรรมเด็ก (Infanticide) ว่า “ที่สุดของความไร้มนุษยธรรม
ต่อเพื่อนมนุษย์”

เด็กที่ไร้เดียงสาไม่สามารถปกป้องตัวเอง บางคดีและ
บางรูปภาพในหนังสือบ่นนี้อาจทำให้คุณน้ำตาขุ่น มีเด็กที่ถูกทำให้
ล้าล้งจนตายโดยพริกไทย เพราะพ่อแม่ของเขาบังคับให้หายใจ

เออฟริกาไทยเข้าไปเป็นการลงโทษ มีเด็กที่ถูกจับลวกน้ำร้อนมากกว่าครึ่งตัว เด็กที่เส้นพังผืดเชื่อมริมฝีปากบนกับเหงือก จิกขาดเพราะถูกตบปากบ่อยๆ เด็กถูกตีจนตายโดยพ่อขี้เมา เพียงเพราะถูกร้องขจัดจังหะการดูฟุตบอลทางโทรทัศน์ มีรอยถูกตีเป็นวงที่หลังและก้นกบโดยใช้สายไฟ ความโกรธแบบหน้ามืดบอยกระหน่ำไปบนหลังของเด็กตัวน้อยๆ ภาพได้แสดงให้เห็นปลายนิ้วที่ชำเลืองจนดำและเน่าเปื่อยของหนูน้อยที่พยายามยกมือปกป้องตัวเองเมื่อถูกตีที่ศีรษะซ้ำๆ

ผมจะไม่เล่าเรื่องน่าสยดสยองเหล่านี้ ผมเชื่อว่าทุกคนที่มีลูกย่อมรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดเมื่อได้รับทราบเรื่องเช่นนี้

แน่นอน ใครก็ตามเมื่อได้สัมผัสกับความเลื่อมทรมานโหดเหี้ยมเหล่านี้ จะต้องปรารถนาที่จะหาหนทางยุติการกระทำที่รุนแรงทุกวิถีทาง

ในแฟ้มอาชญากรรมที่ผมสืบค้น มีอยู่หลายคดีที่เกี่ยวกับเด็ก ๆ และยังคงเป็นความทรงจำที่ชัดเจนรบกวนจิตใจของผมเรื่อยมา คดีที่รันทดใจที่สุดเมื่อได้อ่านเป็นคดีเกี่ยวกับเด็กหญิงวัย 5 ขวบที่ถูกพบเป็นศพในถุงผ้าที่ถูกโยนทิ้งบ่อน้ำ แม่และแฟนของแม่เธอถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร มีหลักฐานว่าพวกเขาลงโทษเด็กน้อยโดยบังคับให้ยืนอยู่ที่มุมห้องนอนนานประมาณ

10 วันโดยปราศจากอาหารและน้ำหรือของเหลวอื่นๆ เด็กหญิงไม่ได้รับอนุญาตให้นอน และเมื่อใดก็ตามที่เธอหมดสติล้มลง ก็จะถูกบังคับให้ลุกขึ้นยืนอีกครั้งด้วยความโหดร้ายผิดมนุษย์

แม่ของเธอกำลังเขียนจดหมายส่งไปที่โรงเรียน แจ้งต่อคุณครูของเธอว่าเธอต้องนำลูกไปรับการรักษาเพราะไม่ได้กินข้าวหรือน้ำเลยทั้งวัน คุณครูยอมตามคำขอร้องแปลกๆ นั้น และกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการทรมานหนูน้อยผู้นำสงสาร โดยไม่รู้ตัว โชคดีที่คุณครูเก็บข้อความไว้และกระดาศที่ปิดโปงความลับขึ้นนี้ถูกใช้เป็นหลักฐานในการสืบสวนคดีฆาตกรรมเด็กหญิงในเวลาต่อมา

จากการสอบสวนเผยให้รู้ว่า เด็กหญิงถูกบังคับให้กินสบู่และทอ่ง ABC ไปเรื่อย ๆ จะโดนเขียนด้วยเข็มขัดอย่างไร้ความปราณีถ้าปัสสาวะ ห้ามนอน และต้องยืนตลอดทั้งคืนในกระเป๋าดูทางที่บรรจุของอยู่ครึ่งใบ แพนของแม่เธอชื่อแม็คโดกัล เป็นพวกชาตินิสต์ จิตวิปลาสชอบทรมานเด็ก

หลังคดีสิ้นสุด แม่ของเด็กหญิงขอต่อร้องให้ลดหย่อนโทษของเธอเหลือ 15 ปี หล่อนติดคุกจากการกระทำของหล่อนเอง ได้รับการลดหย่อนโทษจากการประพฤติตัวดี และตอนนี้ได้เป็นอิสระแล้ว ส่วนแม็คโดกัลถูกตัดสินโทษในปี 1983

และถูกส่งตัวเข้าคุก

คำถามที่ตามมา 3 ข้อในใจผมเมื่ออ่านผลคดีจบลงคือ

1. ถ้าเด็กหญิงผู้นี้ไม่ตาย เธอจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกและนิสัยอย่างไร จะเหมือนฆาตรกรนามโจ คาลลิงเจอร์ที่ผมจะกล่าวในบทที่ 2 หรือไม่

2. อะไรทำให้คนเหล่านี้เติบโตขึ้นมาเป็นคนป่าเถื่อนเช่นนี้ พวกเขาถูกเลี้ยงดูมาอย่างไร หรือว่าในวัยเด็กพวกเขาไม่เคยถูกทารุณกรรมเช่นนี้มาก่อน อดีตอันโหดร้ายจึงถูกระบายต่อที่ลูก

3. เราจะหยุดยังมีให้มีคนประเภทนี้เกิดขึ้นในโลกได้หรือไม่ อย่างไร

หนังสือเล่มนี้ไม่อาจตอบคำถามที่ว่าได้ แต่ผมได้พยายามค้นหาภูมิหลังของฆาตรกรที่โหดเหี้ยมวิตรถา เปรียบเทียบกับคดีฆาตรกรรมที่ลงมือโดยบุคคลที่ครั้งหนึ่งสังคมเคยให้คำยกย่องว่าดีมาเพื่อเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบให้เห็นเงื่อนงำว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้เด็กที่บริสุทธิ์เหมือนผ้าขาวต้องแปลงสภาพเป็นฆาตรกรเมื่อโตขึ้น ใครควรรับผิดชอบการเปลี่ยนแปลงอันเลวร้ายนี้

บางที่ท่านผู้อ่านอาจค้นพบคำตอบด้วยตนเอง

สรจักร ศิริบริรักษ์

สารบัญ

วิธีเลี้ยงลูกให้วิกลจริต	1
เพราะมีพ่อชั่ว	20
ครอบครัวโจร	45
โรงเรียนอามิต	71
ฆาตกรรมบุพการี	89
แม่พระนักฆ่า	136
ฆาตกรคู่โหด	166
ฆ่าเพราะเครียด	190
นักฆ่ารัตคอยแห่งบอสตัน	221
นักฆ่ายามราตรี	237
ส่งท้าย	256
หนังสือประกอบการเขียน	264

วิธีเลี้ยงลูกให้วิกฤต

คุณเลี้ยงลูกอย่างไร

คนบางคนเลี้ยงลูกด้วยเงิน บางคนเลี้ยงด้วยลำแข้ง

วิธีการอบรมเลี้ยงดูลูกที่ขาดความพอดี มีแต่ขวากับด่า มีส่วนทำให้เด็กกระทำผิดได้มาก คำว่าขาดความพอดีในที่นี้ มีทั้งเข้มงวดเกินไปกับตามใจเกินไป

เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาเลี้ยงดูแบบเข้มงวดจนเกินไปหรืออยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ระเบียบวินัยตลอดเวลา อาจแสดงผล 2 แบบคือ เด็กที่กลัวอำนาจจากพ่อแม่จนไม่มีโอกาสเป็นตัวของตัวเองจะไม่สามารถทำอะไรตามที่ตนเองต้องการ หรือไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นใดๆ ส่งผลทำให้เมื่อโตขึ้นกลายเป็นคนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไร เพราะกลัวความผิด กลัวการถูกลงโทษ กลายเป็นเด็กที่ไม่กล้าเป็นตัวของตัวเอง อยู่ลำพังไม่ได้เพราะไม่เคยทำอะไรด้วยตัวเอง มาก่อน จึงทำให้ง่ายต่อการถูกชักจูงไปในทางที่ผิดหรือประพฤติดีได้ หรือเลวร้ายกว่านั้นอาจเป็นโรคทางจิตไปเลย

แต่ถ้าเด็กไม่ยอมรับอำนาจของพ่อแม่ เขาอาจต่อต้านกับอำนาจนั้นโดยตรง คุณคงเคยเห็นลูกโต้เถียงพ่อแม่ไม่ลดละ ด้วยวาจาหยาบคาย แทะพ่อแม่ ชกกับพ่อแม่ หนีออกจากบ้าน หรืออาจเก็บกดไว้ในใจ โตขึ้นเด็กอาจกลายเป็นคนต่อต้าน

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

ระเบียบวินัย กฎเกณฑ์ หรือฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของสังคม

ในทางตรงกันข้าม เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาเลี้ยงดูด้วยการตามใจ เป็นลูกคนเล็ก หรือมาจากครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย เอาใจหรือปกป้องมากเกินไป ยากได้อะไรก็ทำได้ ทุกอย่างสมดังใจ ไม่ได้รับคำสอนเรื่องความถูกผิด ทำให้เด็กขาดเหตุผล ขาดความอดทน แก้ปัญหาเองไม่เป็น ไม่รู้ว่าสิ่งใดถูกผิด สิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ เมื่อโตขึ้นเด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำผิดได้ง่าย ขาดความอดทน ไม่อาจแก้ไขเรื่องใดๆ ได้เมื่อต้องเผชิญกับปัญหา โอกาสที่จะตัดสินใจพลาดหรือกระทำผิดจึงมีมาก

ลองดูตัวอย่างของเด็กน้อยชื่อเอ็ดดี้ที่ผมจะเล่าต่อไปนี้

แสงจันทร์ของเดือนพฤศจิกายนในวิสคอนซินแรงกล้าเป็นพิเศษ ส่องทะลุผ่านแห่งราตรี สะท้อนสีเงินยวงเข้าสู่บ้านในฟาร์มปศุสัตว์เล็กๆ แห่งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจและนายอำเภอก้าวเท้าอย่างระมัดระวังแม้จะรู้ว่าไม่มีใครอยู่ในบ้าน เจ้าของ นายเอ็ดเวิร์ดทีโอดอร์ กีน ถูกจับกุมตัวไว้แล้ว แต่ทุกคนก็ยังไม่วางใจสถานที่แห่งนี้มากนักเกินไป บรรจุไว้ด้วยกลืนอายแห่งความตาย แทบไม่น่าเชื่อว่านี่คือบ้านของมนุษย์

เหตุผลสำคัญที่เจ้าหน้าที่บุกรุกฟาร์มแห่งนี้เพราะพบเงื่อนงำการหายตัวไปของนางวอร์เดน หญิงเจ้าของร้านขายอุปกรณ์วัยกลางคนในเพลนฟีลด์ซึ่งอาจเป็นฝีมือของเอ็ด กีน เจ้าของบ้านแห่งนี้

แสงไฟฉายสาดเป็นวงกลมไปตามทางเดินและฝาผนัง

วิ่งระบารอนไปรอนมาจากมือที่ลั่นสะท้าน ผ่านบานประตู
ที่ละห้องโดยไม่มีเสียงพูดคุย

และที่ห้องครัว เมื่อบานประตูเปิดออกตำรวจก็ได้กลิ่น
ชวนสะอิดสะเอียน แสงไฟฉายส่องเศษขยะตามพื้น บนโต๊ะเก้าอี้
อ่างล้างจาน ดูสกปรกยิ่งกว่ารังสุนัข

ตำรวจนายหนึ่งสะดุดอะไรบางอย่างที่พื้น จนเขาเซไป
ชนวัตถุที่แขวนข้างผนัง รู้สึกว่ามันเหนียวและเย็นเยือก

เมื่อส่องดูด้วยไฟฉายจึงพบว่า เป็นชิ้นเนื้อขนาดใหญ่
ชุ่มด้วยเลือดที่แฉ่วอย่างดี ที่แรกเขาคิดว่าเป็นซากกวาง เพราะ
สัปดาห์นี้เป็นเทศกาลล่ากวาง

แต่เมื่อส่องไล่ดูโดยตลอดจึงพบว่า ที่แท้มันคือร่าง
อันปราศจากศีรษะและหนังของนางเบอร์นิช วอร์ดเดน ที่กำลัง
ตามหา

เลี้ยงลูกอย่างไรให้บ้า ประสาทเสีย วิกลจริต กลายเป็นฆาตกร
โรคจิต ตัวอย่างคดีฆาตกรรมเรื่องนี้ไม่ใช่คำตอบเพียงหนึ่งเดียว
แต่เป็นอุทาหรณ์เตือนใจที่น่าขบคิด เพราะกรณีของเอ็ด กีน
นับเป็นตัวอย่างหนึ่งที่นักจิตวิทยาหลายท่านเตือนนักหนาว่าเป็น
เทคนิคการเลี้ยงลูกที่อาจจะสร้างเด็กที่พิกลพิการทางจิตขึ้นมา

บิดามารดาของเอ็ด กีน คือ นายจอร์จและนางออกัสต้า
สมรสกันเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 1899 ในลาคอสส์ วิสคอนซิน
กล่าวได้ว่าเป็นคู่สมรสที่นรกจับแต่งแท้ๆ

ออกัสต้าเป็นลูกสาวของครอบครัวชาวเยอรมันที่มีชีวิต
อยู่เพื่องาน เธอถูกอบรมตั้งแต่เป็นเด็กให้รับรู้ถึงกฎเกณฑ์

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

ความเชื่อ และแบบแผนของตระกูลที่เข้มงวด ครอบคลุมนำไปถึงวิธีชีวิตและทัศนคติต่อโลกอย่างที่เราไม่อาจปฏิเสธ ไม่ใช่ครอบครัวยุคสมัย แต่เธอก็เคยชินมาในลักษณะข้างต้น และแน่นอน เธอจึงเป็นพวกเคร่งศาสนาตกขอบ

ออกัสต้าเป็นผู้หญิงตัวใหญ่มาก หน้าตาซีริว พร้อมจะโต้เถียงกับผู้อื่นเพื่อความเชื่อของตน และจะไม่เลิกรางานกว่าคู่ต่อสู้ยอมแพ้ ในโลกของเธอมียังมีเพียงสีขาวกับดำ สีเทาหายไป และสีส่วนใหญ่จะหนักไปทางดำ

กระนั้นเธอยังได้พบกับจอร์จผู้นำงสา

เมื่อจอร์จอายุได้ 3 ขวบ พ่อแม่และพี่สาวโดนกระแสน้ำพัดพาไปหมด จอร์จถูกเลี้ยงดูต่อโดยยายในฟาร์มที่หุบเขาคุณประวัติในอดีตเกี่ยวกับจอร์จมีไม่มากนัก แต่พอมองเห็นภาพว่า ช่วงเวลาที่เขาได้พบกับออกัสต้าซึ่งเป็นรุ่นพี่ 5 ปีนั้น จอร์จเป็นซีเมายาเปที่ตงงาน ไม่อยู่ในสภาพทำงานได้ เชื่อว่าจอร์จติดเหล้าเพื่อลบล้างความรู้สึกที่ต้องเป็นผู้ล้มเหลวตลอดกาล

อันที่จริงจอร์จเป็นชายหนุ่มรูปหล่อ สูงล่ำสะดุดตา ขาดก็แต่เพียงความเข้มแข็ง

และด้วยเหตุนี้เขาจึงยินดีรับหญิงร่างยักษ์รุ่นพี่ นางสาวออกัสต้า เป็นภรรยา

หลังการใช้ชีวิตคู่ ออกัสต้ายังแสดงความเป็นผู้นำครอบครัวยุคสมัย คำพูดคือประกาศิต การตัดสินใจของเธอถูก ส่วนคนอื่นผิดเสมอ

ขณะที่อำนาจของเธอเพิ่มขึ้น จอร์จยิ่งห่อเหี่ยว กลายเป็น

ตัวบดขยี้ในบ้าน เขาตี้มมากขึ้น และจมปลักอยู่กับความท้อถอย
ยิ่งขึ้น

ออกัสต้าจิกตาสามี จนในเวลาต่อมาล้มพันธภาพก็ถึงกาล
ล่มสลาย ทั้งสองยังทนครองเรือนโดยไม่มีความรู้สึกผูกพัน

แล้ววันหนึ่งเมื่อจอร์จถูกข่มเหงมาก ๆ ทำนบแห่งความ
อดทนก็พังทลาย เขาตอบตีภริยาด้วยอารมณ์โกรธถึงขีดสุด
จนออกัสต้าล้มลงกองกับพื้นและกรี๊ดร้องขอความเมตตา

และหลังจากนั้นสภาพการณ์ก็พลิกกลับ การตอบตีมีบ่อย
จนกลายเป็นเรื่องปกติ

แต่มันไม่ปกติสำหรับลูกชายทั้งสอง เฮนรีและเอ็ดเวิร์ด

ลูกชายคนแรกของครอบครัวคือ เฮนรี กีน เกิดเมื่อปี
1902 โดยความปรารถนาอย่างยิ่งของผู้เป็นแม่ แต่คนที่สอง
เอ็ดเวิร์ด ทีโอดอร์ กีน นั้นแตกต่าง เขาเกิดเมื่อวันที่ 27
สิงหาคม 1906 ทำลายความหวังของแม่โดยสิ้นเชิง

ออกัสต้าขมขื่น เธอต้องการลูกสาว ความสัมพันธ์ทางเพศ
กับสามีสิ้นสุดลงแล้ว และเธอทนไม่ได้ที่จะสานความสัมพันธ์ใหม่
เพื่อให้ได้ลูกคนถัดไป

สิ่งโง่ ๆ ที่เธอทำลงไปซึ่งเป็นหนึ่งใน “สัญญาณความ
ผิดปกติ” คือ เลี้ยงดูเอ็ดเวิร์ดประหนึ่งเป็นผู้หญิง เธอเชื่อว่า
นั่นคือวิธีที่ทำให้เธอได้ลูกสาวสมใจอยาก เด็กน้อยจึงเติบโตมา
อย่างสับสนทางเพศ ถือแม่เป็นพระเจ้า และติดแม่อย่างมาก
ออกัสต้าเองก็คาดหวังว่าลูกสาว (ชาย) คนนี้จะโตในแบบที่เธอ
ปรารถนา แต่เอ็ดดี้ทำไม่ได้เพราะเขาไม่ใช่เด็กผู้หญิง และ
ที่สำคัญ มาตรฐานของออกัสต้ามักจะสูงกว่าธรรมดาในทุกเรื่อง

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

มีนักวิชาการทำการศึกษารณีการเลี้ยงดูบุตรจนวิกฤตจิตจากอาชญากรรมนามเอ็ด กีน ผู้นี้ไว้มากมาย แม้แต่หนังสือหลายเรื่องก็นำไปอ้างอิงถึง เช่น *The Silence of the Lambs* ประวัติบางส่วนเล่าว่า ขณะที่ยาวยังน้อย ออกัสตัมักชู้ลูกว่า “แกมันเด็กเปรต จะไม่มีใครรักแกนอกจากแม่คนเดียว” ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกจำเป็นต้องพึ่งพาแม่ทางจิตใจอย่างมาก เขากลายเป็นลูกแห่งที่ไม่มีวันโต

ในหนังสือ *เบียงเบน* ของฮาโรลด์ เซตเทอร์ เล่าว่า เอ็ดดีประทับใจมากกับภาพภาพหนึ่งที่เขาเห็นในวัยเด็ก ในร้านขายเนื้อเล็กๆ ของพ่อแม่ ร้านนี้ตั้งอยู่ใกล้เมือง ด้านหลังมีห้องเก็บและชำแหละเนื้อ เป็นห้องที่บไม่มีหน้าต่าง ในตอนบ่ายพ่อแม่จะ่วนอยู่กับการชำแหละเนื้อสัตว์ในนั้นและไม่อนุญาตให้เด็ก ๆ เข้าไป ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เอ็ดดีฝ่าฝืนกฎเขาย่องไปหลังร้าน แหวกม่านดูภายใน

ภาพที่เห็นทำให้เขาตะลึงใจเด่นโครมครามและฝังใจจนตนั้นคือภาพแม่ถือมีดแล่เนื้อ ถู่มือและเลื้อกันเปื้อนมีแต่เลือดแดงฉีก กลิ่นคาวทะลักเข้าจมูก แม่ร่างยักษ์หันมามองเขาด้วยสายตาของผู้มีอำนาจสูงสุดประหนึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

ในปี 1913 เมื่อเอ็ดดีอายุได้ 7 ขวบ ครอบครัวก็ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ในเพลนฟีลด์ ทางตะวันออกของลาครอสส์ และมีฟาร์มขนาด 195 เอเคอร์เป็นของตัวเอง บ้านมีรูปทรงตามมาตรฐานบ้านไร่ของชาวนาฝรั่งซึ่งค่อนข้างใหญ่ ขนาด 2 ชั้น มีห้องครัวที่ทะลุออกไปยังโรงนาและแปลงผัก ไม่มีไฟฟ้าและน้ำประปา

ออกัสต้าเป็นแม่บ้านสมบุรณแบบ จดับ้านไม่มีที่ติ ของใช้ทุกชิ้นต้องวางในตำแหน่งที่เธอกำหนดไว้เท่านั้น หยดน้ำเล็ก ๆ บนโต๊ะกินข้าวก็ทำให้เธอแผดเสียงตำได้ เธอจัดับ้านตามวิธีที่ได้รับการอบรมมาแต่เด็ก มีโซโซแซก เพราะบ้านนี้ไม่เคยมีแซก

ออกัสต้าชอบบ้านใหม่เพราะไม่มีคนมาจู้จี้จ้าน เธอเกลียดสังคมและไม่ไว้ใจคนรอบข้าง หรือเรียกว่าโรคบุคลิกภาพต่อต้านสังคม (Antisocial Personality Disorder) ยิ่งแก่ตัวลงเธอยิ่งเอาแต่ใจและขาดเหตุผล ลูกชายคนเล็กยอมเป็นที่ระบายอารมณ์ด้วยความจงรัก

เอ็ดดี้เข้ากับเพื่อนที่โรงเรียนไม่ได้เลย เขาถูกล้อเลียนเหยียดหยามบุคลิกครึ่งหญิงครึ่งชายอย่างที่ถูกเลี้ยงดูมา ทำให้เขากลายเป็นตัวตลกและเขาเองก็รับไม่ได้กับมาตรฐานต่ำของเด็กชาวบ้านทั่วไป

ในสายตาเพื่อนๆ เอ็ดดี้เป็นเด็กขี้อาย เก็บตัว บางครั้งเขาพยายามสร้างมิตรภาพกับคนรอบข้าง แต่แม่ก็จะสั่งให้เลิกคบ เอ็ดดี้จึงเติบโตขึ้นมาอย่างผิดปกติ ขาดพัฒนาการสมวัย

เขาทนเรียนหนังสือได้เพียงเกรดแปดก็ลาออกมาอยู่บ้านทำงานฟาร์ม กลไปปกป้องตัวเองบอกเขาว่าไม่ยอมามีเพื่อนทั้งที่ลึก ๆ ก็รู้ว่าตัวเองต้องการเพื่อน แต่ถูกมารดาขัดขวาง แม่บอกเขาว่าเด็กพวกนั้นบาปหนา ไม่ควรคบ

ออกัสต้าจึงเป็นทั้งแม่และเพื่อนของเอ็ดดี้

น่าคิดว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไรหากแม่ตายไป

เด็กทั่วไปที่จิตใจปกติ หากตกอยู่ในสภาพเช่นนี้จะให้เติบโตโดยไม่ผิดเพี้ยนก็คงยาก แต่เอ็ดดี้แ่กว่านั้นมาก

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

เขาไม่มีพ่อที่เข้มแข็งเป็นแบบอย่าง แต่กลับมีแม่คอยล้าสมองให้สับสน

ความแตกต่างของสองพี่น้องเฮนรีกับเอ็ดดี้อยู่ที่ว่า เฮนรีเป็นลูกชายคนโต ถูกเลี้ยงอย่างผู้ชาย และไม่ติดแม่ เขามักมีข้อโต้แย้งสวนทางคำสอนของแม่ ขณะที่เอ็ดดี้ถูกเลี้ยงผิดเพี้ยนกับใครไม่ได้ มีแม่คนเดียวเป็นที่พึ่ง

พ่อของเอ็ดดี้ตายในปี 1940 ทั้งครอบครัวดีใจที่เขาจากไปเสียที เพราะพ่อเหมือนส่วนเกินของบ้านและเป็นภาระเป็นขึ้นมาที่ต้องหาเหล้ารอกกระเพาะตลอดเวลา เป็นต้นเหตุของคำตำหนิและการทะเลาะวิวาทไม่สิ้นสุด

แต่หลังจอร์จตาย กิจการในฟาร์มมีแต่ทรงกับทรุด ดินเสื่อมสภาพ ผลผลิตตกต่ำ ไม่ว่าจะลงแรงเพิ่มขึ้นสักเท่าไร ชีวิตอยู่ในสภาพฝืดเคืองชักหน้าไม่ถึงหลัง ผลผลิตจากฟาร์มเพียงพอสำหรับอาหารบนโต๊ะแต่ละมื้อเท่านั้น

เวลาผ่านไปบ้านก็เสื่อมโทรมลง ครอบครัวไม่มีเงินซ่อมแซมหรือซื้ออุปกรณ์เพื่อต่อน้ำประปาหรือไฟฟ้า ขณะที่บ้านรอบข้างพัฒนากันไปไกล สิ่งเหล่านี้กดดันให้ออกัสต้าและเอ็ดดี้เก็บตัวมากขึ้น

แต่เฮนรีมีวิธีของตนเอง...

เฮนรีหางานทำนอกบ้านเพื่อนำรายได้พิเศษมาสู่ครอบครัว กระตุ้นให้เอ็ดดี้ต้องออกรับจ้างเป็นกรรมกรบ้างบางครั้ง

อันที่จริงทั้งสองเป็นพี่น้องที่สนิทสนมกันดี ยกเว้นความเห็นเกี่ยวกับแม่ พี่ชายไม่ค่อยเชื่อฟังและคัดค้านคำสั่งแม่เสมอ

หลังพ้อตายเรืม่เห็กรอยแยกระหวัางสองฟั่หญัอง เมื่เฮนรีมีปากเสียงกับแม่มากรั้ขึ้นทุกวั่น เขาตาแม่ตั่วเองให้หญัองชายฟัิงเอ็ดดีโกธรแค้นแทนแม่ เพราะแม่คือพระเจ้าผู้ซึ่งละเมิดมิได้

แล้ววั่นที่ 16 พฤษภาคม 1944 เฮนรีก็ตายปริศนาในเปลวไฟที่โหมเผาแปลงข้าวโพดหญัองในไร่ มีคนเห็นเอ็ดดีกับเฮนรีอยู่ด้วยกันก่อนไฟไหม้ และเมื่เปลิงสงบ เอ็ดดีก็พาตำรวจเดินตรงไปยังจุดที่เฮนรีนอนตายโดยไม่ลังเล ศพของเฮนรีนอนคว่ำหน้าอยู่ในพงหญัาที่ไม่ติดไฟ มีรอยแผลฟกช้ำที่ใบหน้าและต้นคอ

ไม่รู้จะเรียกว้าเปลกหรือธรรมดาที่ตำรวจไม่ให้ความสนใจกับสาเหตุการตายนี้

ครอบครัวกั้นจึงเหลือเพียงออกัสต้ากับเอ็ดดี

แต่แล้วไม่กี่เดือนหลังความตายของลูกคนโต ออกัสต้าก็เกิดอาการเส้นเลือดในสมองตีบตัน เธอเป็นอัมพาตชั่วคราวอยู่ในสภาพช่วยตนเองไม่ได้ แม่พูดก็ยังไม่ชัด เอ็ดดีกลายเป็นผู้ดูแลแม่ เขาพอใจหน้าที่นี้มาก เพราะฝันไว้ว่าจะได้มีโอกาสแสดงอำนาจเหนือแม่ เขาปรนนิบัติแม่อย่างเต็มกำลัง แม่คือหญัองเดียวในโลกจึริงๆ

ออกัสต้าฟั้นจากอาการป่วยซ้ำๆ เอ็ดดีรู้สึกรั้พิดหวังเขาอยากให้แม่ป่วยตลอดไป

แต่แล้ววั่นที่ 29 ธันวาคม 1945 นางออกัสต้าก็เกิดเส้นเลือดในสมองแตก และตายในเวลาอันสั้น

ไม่มีใครมาร่วมพิธีศพ นางออกัสต้าได้นำโลกทั้งใบของลูกคนเล็กฝัิงลงไปพร้อมกับตั่ว เอ็ดดีสูญสิ้นทุกสิ่ง

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เอ็ดดี้ต้องอยู่ตามลำพังอย่างแท้จริง พ่อแม่พี่ชายตายหมด ไม่มีญาติพี่น้องอื่นใด เขาเปลี่ยวเหงาอย่างรุนแรงในช่วงแรก ๆ จนแทบจะกลายเป็นบ้า สภาพจิตใจของเขาเหี่ยวย่นไปกับคำว่าวิกลจริตไปทุกที

ค่าใช้จ่ายพิศพิศทำให้เอ็ดดี้ต้องขายสัตว์ในฟาร์มจนหมด เขาหมกตัวเองไว้ในบ้าน ไม่ออกหางาน ตกต่ำถึงขีดสุด

หลายเดือนต่อมาเพื่อนบ้านจึงเห็นเอ็ดดี้ตระเวนรับจ้างหาเงินยาไส้อีกครั้ง เขาทำงานหนัก ไม่พูดคุย จมอยู่ในโลก ลึกกลับตามลำพัง แต่ยังคงมีกิริยาท่าทางกระตือรือร้นแบบผู้หญิง

สิ่งที่นางออกัสต้าปลุกฝังแก่ลูกหยิ่งรากลึกเกินกว่าจะแก้ไข ยิ่งนานวันสภาพจิตวิกลจริตได้ก่อตัวขึ้นในสมองที่เจ็บซ้ำของชายผู้หมกมุ่นในโลกของตัวเอง ไม่มีใครรู้ว่าเขาทำอะไรอยู่ในบ้านลับปะรังเคหลังนั้น ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม เพื่อนบ้านมองเพียงว่าเอ็ดดี้เป็นคนบ๊องแต่ไม่คิดว่าจะเป็นอันตรายกับสังคม

ชายพิการทางจิตอาศัยอยู่ในบ้านไร่เพียงลำพัง ทำงานรับจ้างพอยเป็นค่าอาหาร แหล่งชุมชนเดียวที่คนจะพบเอ็ดดี้ได้คือร้านเหล้าของนางแมรี ไฮแกน ซึ่งค่อนข้างร้างคน อยู่ห่างจากฟาร์มประมาณ 6 - 7 ไมล์ เอ็ดดี้จะนั่งหลบมุมเงียบ ๆ ครั่งละหลายชั่วโมง สายตาคอยจ้องนางแมรี ไฮแกน เจ้าของร้านซึ่งเป็นหญิงตัวใหญ่ขนาดตัวเท่ากับนางออกัสต้าผู้ลวงลับ แต่ในสายตาของเอ็ดดี้ ทั้งสองต่างกันราวฟ้าดิน แม่ของเขาเป็นคนดีพร้อม แต่กลับถูกพระเจ้าลงโทษจนตาย ขณะที่นางไฮแกนทั้งหยาบคายและสฤลกลับระรื่นอยู่บนโลกอย่างมีความสุข

พระเจ้าไม่ยุติธรรม นางโฮแกนต่างหากที่สมควรตาย

วันที่ 8 ธันวาคม 1954 ลูกค้าขาประจำเดินเข้าไปในร้านเหล้า เขาไม่พบนางโฮแกน แต่เห็นตู้เก็บเงินถูกงัด มีปลอกกระสุนตกอยู่ไม่ไกลกับเลือดกองโตที่พื้น มีรอยเลือดเป็นทางเหมือนร่างถูกลากไปยังที่จอดรถและหายไปตรงจุดนั้น ตำรวจสันนิษฐานว่าศพถูกยกขึ้นรถ

หลายปีผ่านไปโดยไม่มีใครเห็นร่องรอยของแมรี โฮแกนอีกเลย

ในวันที่ 16 พฤศจิกายน 1957 วันแรกของฤดูล่าวางชายชื่อแฟรงก์ วอร์เดน แวะร้านขายอุปกรณ์ของมารดานางเบอร์นิช วอร์เดน เขารู้สึกแปลกใจที่ประตูร้านถูกล็อกและมารดาหายไป เธอเป็นผู้หญิงร่างใหญ่มาก นิสัยมึนทะลุจุดไม่จ้อคน ดังนั้นจึงเปิดร้านขายอุปกรณ์หนักในแถบนี้โดยไม่มีผู้ช่วยมาหลายปีแล้ว เธอเป็นหม้ายมากกว่า 25 ปี

เมื่อแฟรงก์ไขประตูเข้าไปก็พบว่าตู้เก็บเงินถูกรื้อค้น มีเลือดกระเซ็นที่พื้น เขารู้สึกไม่ชอบมาพากล ในฐานะผู้ช่วยนายอำเภอแฟรงก์ติดต่อนายอำเภออาร์ต ชลีย์ ทันที จากนั้นจึงตรวจเช็คแต่ละห้องอย่างละเอียด เขาพบใบรับเงินซึ่งระบุชื่อผู้ซื้อคนสุดท้าย

เอ็ด กีน...

นายอำเภอและตำรวจออกตามหาตัวเอ็ดดี้ และพบเขานั่งกินอาหารเย็นอยู่ในรถบนถนนไม่ห่างจากบ้านมากนัก เขาถูกนำตัวไปสอบสวนในฐานะผู้ต้องสงสัย

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

เมื่อตำรวจพบร่างของนางวอร์ดเดนที่ปราศจากหัวและหนังคลุมกาย ในครัวของบ้านเอ็ดดี้ ตำรวจนายหนึ่งถึงกับเป็นลม มันเป็นภาพที่น่าขยะแขยงที่สุด ร่างโซกเลือดถูกแขวนห้อยลงมา

กำลังตำรวจถูกเรียกมาสมทบ เพราะตำรวจชุดแรกทำงานต่อไม่ไหว และยังได้สำรวจกว้างออกไป สิ่งวิปริตนานัปการก็ถูกค้นพบ จนกล่าวได้ว่า นี่คือบ้านของคนวิกลจริตแท้ๆ

ไม่มีใครเคยเห็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนเช่นนี้มาก่อนเลย นอกจากเศษอาหารเน่าเหม็นที่ถูกทิ้งเกลื่อนกลาดทุกห้อง ตำรวจยังพบกะโหลกศีรษะมนุษย์ที่ถูกเลื่อยเปิดทำเป็นภาชนะใส่อาหาร ฝากระโหลกใช้ประดับหัวเตียง ขาเก้าอี้ข้างตัวในห้องนั่งเล่นถูกแทนด้วยชิ้นส่วนมนุษย์ ของตกแต่ง เพอร์นิเจอร์ และโคมไฟคลุมด้วยหนังมนุษย์ ตะกร้าขยะหนังมนุษย์

หนังสือบนหิ้งมีแต่เรื่องราวอันโหดร้ายของพวกนาซี ที่กระทำต่อเชลย ตำรวจพบว่าเขาขีดเส้นย่ำตรงประโยคที่เกี่ยวข้องกับการชำแหละหนังมนุษย์เพื่อนำมาทำของตกแต่ง

เอ็ด กีน มิได้อ่านเพื่อศึกษา แต่เขาอ่านเพื่อเลียนแบบ

ก่อนหน้านี้เคยมีเด็กชนบางคนเล่าให้พ่อแม่ฟังว่าเห็นหัวกะโหลกในห้องนอนของเอ็ดดี้ ไม่มีใครเชื่อ วันนี้ทุกคนจึงรู้ความจริง

นายอำเภอขอเครื่องปั้นไฟเคลื่อนที่มายังที่เกิดเหตุ แล้วก็ได้พบสิ่งที่น่าสยดสยองเพิ่มอีกหลายรายการ ตำรวจคนหนึ่งพบกล่องใส่ถ้วยอะพอสโตรี 9 ชิ้นที่ถูกเก็บสะสมไว้ ตำรวจอีกคนพบกล่องใส่จุก 4 ชิ้น

เป็นเรื่องน่าขนพองสยองเกล้าอย่างแท้จริง สิ่งที่ทำให้

ประสาทเสียไปกว่านั้นก็คือเสื้อผ้าหนังมนุษย์ มีถุงเท้าข่อยาว ที่ทำอย่างประณีตจากหนังที่ขาของผู้หญิง ขนาดพอดีกับช่วงขาของเอ็ด กีน และเสื้อกล้ามที่ทำจากหนังส่วนบนของผู้หญิงร่างใหญ่ เขาตั้งใจให้เต้านมสองข้างดูเหมือนเวลาสวม

เชื่อว่าชายวิกัลจริตผู้นี้คงสวมเสื้อผ้าหนังมนุษย์เพื่อให้ตัวเองกลายเป็นผู้หญิงตามที่แม่ของตนปรารถนา หรืออีกแง่หนึ่ง เขาอาจจะสวมเสื้อผ้าหนังมนุษย์เหล่านั้นเพราะอยากใกล้ชิดกับผู้หญิง นี่อาจเป็นแรงขับของความเป็นชายที่พยายามต่อสู้กับคำสอนของแม่ และดิ้นรนหาทางระบายออกอย่างวิกัลจริต

ไม่มีใครรู้จักคนบ้าแม่แต่คนบ้าเอง

นอกจากนี้ตำรวจยังพบหน้ากากผิวหนังที่ลอกมาจากหน้าคนจริง เบ้าตาลวงโป๋หลายๆ ชิ้นอยู่ในลักษณะสมบูรณ์ ชนิดที่ญาติพี่น้องจำหน้าเจ้าของหนังดั้งเดิมได้ บางอันมีเส้นผมติดอยู่ด้วยซ้ำ

หน้ากากหนังมนุษย์อันที่สมบูรณ์แบบที่สุดทำจากใบหน้าของนางแมรี ไฮแกน

ท้ายที่สุดตำรวจก็หาชิ้นส่วนของนางเบอร์นิซ วอร์เดน ครบ หัวของเธอวางอยู่ในห้องหนึ่ง อวัยวะภายในอยู่อีกห้องหนึ่ง หัวใจชำแหละใส่ถุงพลาสติกเก็บไว้ในครัว

ขณะถูกจับกุม เอ็ด กีน อายุ 51 ปี เขานั่งเงิบๆ นานกว่า 30 ชั่วโมงโดยไม่พูดแม้แต่คำเดียว

ต่อมาเมื่อให้การ เขายังว่าจำอะไรไม่ได้ ซากศพส่วนใหญ่ได้มาจากร่างคนที่ตายแล้ว โดยขโมยชุดศพที่ถูกฝังใหม่ๆ เขาจะเลือกเฉพาะคนร่างใหญ่ที่ตนรู้จัก โดยอ่านข่าวมรณกรรม

เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นฆาตกร

ทางหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เขาอ้างว่าเลิกชุดศพตั้งแต่ปี 1954

เป็นตัวเลข ค.ศ.ที่น่าสนใจ เพราะมีหลักฐานว่า เอ็ด กีน เริ่มฆ่าคนในปี 1954 น่าเชื่อว่าเขาหยุดชุดศพเพราะพบสิ่งที่น่าสนใจกว่า

ตำรวจไม่อาจพิสูจน์จำนวนซากศพที่ค้นพบในบริเวณบ้านไรด์แน่ชัด แต่ประมาณไว้ว่ามีไม่ต่ำกว่า 15 ศพ จากชิ้นส่วนอวัยวะที่ไม่เหมือนกัน

ประชาชนลือด้วยความสะอิดสะเอียนว่า ตำรวจพบหัวใจของนางวอร์ดนอนอยู่บนกระโถนในครัว แต่เอ็ด กีน ปฏิเสธว่าไม่เคยกินเนื้อมนุษย์

การหายตัวลึกลับและความตายปริศนาของคนโดยรอบ ตั้งแต่เพลนฟีลด์จนถึงชิคาโกถูกนำมาเปรียบเทียบ อย่างน้อยเด็ก 3 คน หญิงสองรายหนึ่งน่าจะถูกฆาตกรรมโดยเอ็ด กีน

ต่อมาตำรวจได้ระดมอุปกรณ์ชุดพลิกผืนดินในฟาร์มตามจุดที่น่าสงสัย และค้นพบซากกระดูกขนาดใหญ่ที่เชื่อว่าเป็นของชายร่างใหญ่ใส่พันทอง ซึ่งทราบภายหลังว่าเป็นนายเรย์เบอร์เกส ไม่มีใครรู้ว่าเขาถูกฆ่าเพราะเหตุใด

จิตแพทย์ที่ทำการตรวจสอบเอ็ด กีน สรุปต่อศาลว่า เอ็ด กีน ป่วยเป็นโรคจิตเภท (Schizophrenia) และถูกนำส่งเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกลางของรัฐเมื่อวันที่ 6 มกราคม 1958

30 มีนาคม 1958 สิ่งของบางส่วนในฟาร์มถูกขายทอดตลาดและมีคนจุดไฟเผาบ้านไรด์ในเวลาต่อมา

ในปี 1974 เอ็ด กีน ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวเขาเนื่องจากหายดีแล้ว คำร้องตกไป

ปี 1978 เอ็ด กีน ถูกย้ายไปไว้ที่สถาบันสุขภาพจิต
เมนโดทา และตายในปี 1984 อายุรวม 78 ปี

สภาพจิตของเด็กเปราะบาง ดูแลลูกของท่านให้ดี อย่าให้
เกิดกรณีเอ็ด กีน ในเมืองไทยครับ

กดลอจอ่าน

แกมท้าย

เอ็ด กีน ถูกแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคจิตเภท (Schizophrenia)

เรารู้จักโรคนี้กันเถอะ เพราะเป็นความผิดปกติที่อาจพบได้บ่อยในคนรอบตัว นายแพทย์ธำรง ทัศนานุชลี ได้ทำการศึกษาและเขียนรายงานความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมและผู้ป่วยจิตเวชไว้เมื่อปี 1986 พบว่า ในจำนวนผู้ป่วยจิตเวชที่รับไว้ในโรงพยาบาลนิติจิตเวชระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 1976 ถึงวันที่ 30 กันยายน 1977 จำนวน 69 รายนั้น จำนวน 23 ราย มีคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เกี่ยวกับสาเหตุที่มาพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 77.14 ทำโดยเหตุที่ระแวงและหลงผิด กลัวว่าจะถูกผู้นั้นมาทำร้าย อีกร้อยละ 20 ฆ่าเพราะมีการทะเลาะวิวาท

จากการวินิจฉัยโรค ผู้ป่วยทั้งหมดจำนวนร้อยละ 65.71 เป็นโรคจิตเภท!

นายแพทย์ธำรงได้วิเคราะห์และให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า จากผลการศึกษาผู้ป่วยที่ไปฆ่าคนตายนั้นส่วนใหญ่เป็นชายโสด และอายุน้อย และป่วยเป็นโรคจิตเภทในวัยหนุ่ม

แต่ที่น่าสนใจคือ มีผู้ป่วยจำนวนหนึ่งอายุ 45 ปีขึ้นไป และไม่เคยถูกวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคทางสมองมาก่อน แต่ผลจากการตรวจพบว่าพวกเขาป่วยเป็นโรคจิตเภทและมีอาการเจ็บป่วยเรื้อรังมานานแล้ว

โรคจิตเภทคืออะไร กล่าวง่ายๆว่าจิตเภทเป็นโรคทางจิตชนิดหนึ่งซึ่งมีลักษณะเฉพาะคือ “ความคิดแปรปรวน” เรียก

เป็นภาษาทางการแพทย์ว่า Schizophrenia มาจากศัพท์ภาษากรีก Schizin (การแบ่งแยก) และ Phren (จิต) อาการของโรคจิตแบบนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องความนึกคิด อารมณ์ และบุคลิกภาพ พบว่าผู้ป่วยมีแนวโน้มที่จะหันเหออกไปจากโลกแห่งความเป็นจริง โดยมีความคิดที่ผิดปกติกเกิดขึ้นมาโดยไม่คาดฝัน มีอารมณ์แปรปรวน ไม่ผสมผสานกับความนึกคิด และบุคลิกภาพถดถอยไปสู่วัยเด็ก และบางรายเกิดอาการเสื่อมโทรมทางจิตที่ไม่อาจกลับคืนสภาพเดิมได้

ขอยกตัวอย่างเป็นรูปธรรมให้เข้าใจง่าย ๆ เช่นกรณีของหญิงคนหนึ่งทำงานในบริษัทไฟแนนซ์มีชื่อย่านลีลม เธอเป็นคนสนุกสนานแต่ค่อนข้างขี้ขลาด ไม่เคยละเอียดแม้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เจ้านายสั่งการ คำพูดของเจ้านายครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว ขณะที่เพื่อนๆ ปฏิเสธเรื่องความมั่นคงในอาชีพ เธอไม่เคยเอ่ยให้ความเห็น ทำท่าไม่แยแส แต่เฝ้าปากเป็นเส้นตรง

ต่อมาเธอเริ่มนอนไม่หลับ ไปทำงานสาย เมื่อถูกเพื่อนที่ทำงานล้อเลียน เธอกลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ และนั่งนินทา คิดถึงคำพูดของเพื่อนทั้งวัน ผิดวิสัยที่เคยเป็น เพื่อนสนิทสังเกตเห็นความผิดปกติอยู่บ้าง แต่ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องใหญ่

และเพียงสัปดาห์ถัดมา หญิงสาวเริ่มมีบุคลิกภาพแปลกๆ เธอเล่าให้เพื่อนฟังว่า “ฉันกำลังนั่งดูทีวีอยู่คนเดียว ตอนนั้นเป็นรายการข่าวพอดี ผู้ประกาศข่าวกำลังรายงานเรื่องตลาดหุ้น ฉันเปลือยกมือแคะขี้มูก ทันใดนั้นผู้ประกาศข่าวก็ตะโกนด้วยความตกใจว่า อย่าแคะขี้มูก! ฉันรีบกระตุกมือออกทันที แต่เข้าไปเสียแล้ว ดันตลาดหลักทรัพย์ทั่วโลกร่วงลง ค่าเงินบาท

ตกต่ำเป็นประวัติการณ์ ฉันทำให้เพื่อน ๆ ตกงานเพราะฉัน
แค่ขี้มูก” วันต่อมาเธอร้องตกละคางคอมพิวเตอร์ เพราะเห็น
หนอนตัวใหญ่โตออกมาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์

นี่ละครับลักษณะความคิดแปรปรวน หันเหจากโลก
ความจริง

อาการของจิตเภทมีได้หลายอย่างแตกต่างกันไป เช่น

- ความคิดสับสนและไม่เป็นระเบียบ ทำให้ความคิด
พิลึกพิลั่นขาดเหตุผลและวุ่นวาย ผู้ป่วยชอบเปลี่ยนเรื่อง
เดี๋ยวพูดเรื่องนี้เดี๋ยวพูดเรื่องโน้น ไม่ปะติดปะต่อกัน แบบ
พูดเพื่อเจ้อ บางทีคำพูดประโยคหนึ่งมีหลายเรื่องปนกันยุ่ง
หรืออาจพูดวกไปเวียนมา นายกรัฐมนตรีของไทยท่านหนึ่ง
เคยโดนข้อหาพูดวุ่น และมีแพทย์เสนอให้ไปตรวจสมอง
แพทย์ถูกลอบทำร้ายในเวลาต่อมา

- เห็นตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง เพื่อฝัน สร้างวิมาน
ในอากาศ บางรายมีลักษณะเหม่อลอยครุ่นคิดแบบฝันกลางวัน
ในรายที่มีอาการมาก ๆ จะมีอาการประสาทหลอนและหลงผิด
ความคิดแบบเพ้อฝันเช่นนี้จะเป็นอุปสรรคต่อสัมพันธภาพ
กับคนอื่นและโลกภายนอก รวมทั้งการทดสอบความจริงด้วย
ซึ่งทำให้ผู้ป่วยมีพฤติกรรมชอบนั่งฝันและแยกตัวเองออกจาก
โลกภายนอก

- เกิดความแปรปรวนของอารมณ์อาจเป็นแบบไร้อารมณ์
อารมณ์ตื่น อารมณ์ถูกบีบรัด อารมณ์เรียว อารมณ์ท้อ หรือ
อารมณ์ไม่มั่นคง เป็นต้น

- มีความรู้สึกสองฝักสองฝ่ายเกิดขึ้นต่อคนคนเดียว

และในเวลาเดียวกัน เช่น ความรู้สึกทั้งรักทั้งแค้นอย่างรุนแรง
ในเวลาเดียวกันต่อใครสักคนหนึ่ง

โรคจิตเภทพบได้ประมาณ 1 เปอร์เซ็นต์ของประชากร
ทั่วไป และพบประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ในจำนวนผู้ป่วย
โรคทางจิตทั้งหลาย ดูเหมือนว่ามีผู้ป่วยจิตเภทอยู่ภายนอก
โรงพยาบาลพอกๆ กับพวกที่อยู่ภายใน

แม้ว่าโรคนี้จะพบในระยะใดก็ได้ แต่ส่วนใหญ่มักจะพบ
ในกลุ่มที่มีอายุน้อย ตามปกติมักจะเริ่มต้นราววัยเด็กตอนปลาย
หรือวัยรุ่น จนถึงวัยกลางของชีวิต บางรายอาจพบในวัยเด็ก
ตอนต้นได้ อย่างไรก็ตามจิตเภทเริ่มต้นบ่อยที่สุดในวัยรุ่น
หรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

**ช่วยกันดูแลคนรอบข้างครับ การพบจิตแพทย์ไม่ใช่
สิ่งที่ควรละอาย**